

Sveti Nikolaj.

inoči, ko vžigale zvezde se jasne,
Darove dobili pri nas smo prekrasne.
Prinesel mogočen svetnik jih z nebá,
Ki starec in dete ga lahko pozná.

„Jaz Nikolaj sveti se zovem,“ nam pravi,
„Nocój sem nasélil se v zémskej nižavi,
Kjer le oglasim se, vzbudi se radóst,
Povsodi priljubljen in hvaljen sem gost.

Ni lepa li moja oprava duhovska?
Podá se mi plašč in pa mitra škofovska.
Poljubi naj prstan in palico vsak,
Ker moje časti očividni sta znak.

Služabnik stojí mi na strani mebeški,
Ki ljubi otroke in rod ves človeški.
On torbice nosi vse polno daróv,
Da trosil bi revním ljudém blagoslóv.

Če hočete lepih igračic dobiti,
Kажite, kakó mi že znate moliti;
Ti „Očenaš“ móli „Češčena“ pa ti!
Kakó apostolska se vera glasi?

Prav! dobro! izvrstno! le semkaj stopite,
In v moje prelepe stvari se ozrite.
Ker dobro ste znali, vam svóbedo dam,
Da vsakdo, kar hoče, izbére si sam.“ —

Marijca pristopi ter urno pogleda:
„Orehov jaz hočem, orehov, se vé da.
Ó angelček lepi, le mnogo jih daj
In zraven še družega dobrega kaj.“

Zdaj Tinček pristopi, zagleda konjička:
„Konjička želim si, konjička, vozička.
Ko vprežem, od mize bom vozil do vrat,
O daj ga, le daj ga, moj angelček zlat.“ —

„Zakaj Radovánček takó si počásen?
Ko vero si molil, si živ bil in glásen.
Le bliže, le bliže, darove pogléj,
Kaj srce želi ti pogumno povéj!“ —

Proseče se deček ozrè v Nikolaja:
„O meni pa naj bolj ta knjiga ugaja,
Ki z zlatom kovano jo v rokah držiš,
Iskréno želim, da jo meni daríš.“ —

„Zgodí naj po volji se vašej, otroci!
Stvari zaželjene zdaj imate v roci.
A predno v nebеса, preljubljeni, grém,
Slušajte besede, ki vam jih povém.

Spominali vedno se bote veselili
Večera, ki ste ga nečój doživéli.
Minula bo dóbba brezskrbnih vam let
In treba v osodni stopiti bo svet.

Marijca ! tvoj svet bo vrt, hiša in polje,
Ondù se sukala boš radostne volje.
Le sádi, le snáži, le trébi plevél,
Da kdor te ugleda, te bude vesel.

A Tinče ! ti mnogo po svetu boš hodil
Ter v bitki na konji vojake boš vodil.
Še car te pohvali, ko prideš domú :
Pravico si branil junák brez stráhú.

In ti Radovánček ! ne znaš še prav brati,
Obrezek le knjige te mikal je zlati,
Doraslemu bo pa slovélo pòvsód :
V resnici nčój je in slaven gospód.“ —

Govoril také Nikolaj jim je sveti
In njemu, se vé da, se mora verjeti,
Saj biva visoko, na vrhu zvezdá
In večnega gleda v nebesih Bogá.

Fr. Krek.

Previdnost.

Marijca je živela z materjo na kmetih. Hišo sti imeli sredi travnika. Necega dne se sprehaja Marijca po travniku in ugleda lepo cvetico, ki je bila še v popku. Bila je poljska lilija. Vsa vesela jo ogleduje, ploska z rokama ter hiti materi pripovedovat o lepej cvetici.

Dan pozneje je bila cvetica vže nekoliko bolj razcvetena in mnogo lepša ; zna se, da je bilo tudi Marijčino veselje toliko večje. Ne morem vam povedati, otroci ljubi, kako rada je imela Marijca to lepo cvetico.

Ali tretji dan se je vreme izpremenilo.

Več mesecev vže ni bilo dežja ; solnce je pripekalo in bila velika suša. A zdaj je prišel veter, potem dež, blisk in grom ; in dež je lil neprestano do večera. Kadar je Marijca zopet mogla iz hiše, da bi videla svojo cvetico, bila je lilija do tal upognjena od vetra in dež jo je zeló pokvaril. Marijca se je jako razžalostila in malo da ni jokala. Domóv je hitela materi povedat o tej velikej nesreči ter je godrnjala zoper nevihto, ki je toliko kvare naredila njenej liliji.

Mati se jej nasmehnejo in reko : „To ni lepo, hčérka ljuba, da se žališ nad vetrom in dežjem, ki sta uničila tvojo cvetico. Glej, ako bi ne bilo vetra, ki raznaša seme od rastlin na vse kraje, tudi bi ne bilo toliko lepih cvetic, ki jih vidiš skoraj v vsakem kotu naše zemlje ; ako bi ne bilo dežja, ki namaka zemljo in zaliva rastline, požgala bi solnčna vročina vse. Dolgo vže ni bilo dežja. Ako bi bila še dlje tolika vročina, posušila bi se bila tudi tvoja lilija ; in tudi drugih cvetic bi ne bilo, ker vsa zemlja bi se bila osušila ; pridelalo bi se malo in ubogi kmetje bi gladovali. Uči se, Marijca moja, mirno prenašati male nadloge, to posebno tedaj, kadar izvirajo iz dogodkov, kateri bi prinesli drugim veliko kvare.“

Fr. Laštine posl. Pokokrjén.